

[Jesper Simonsen.]

hele taget er tilstrækkeligt til at raade Bod paa de uheldige Forhold, jeg her har omtalt. Der skal en vis Sundhed i Samfundsorganismen til, som selv skal udrette det væsentlige; men paa den anden Side har Samfundet som Samfund betragtet ikke andet Reaktionsmiddel overfor de Personer, der misbruger dets Tillid, end Straf, og jeg tror, man, hvad Lovforslaget ogsaa tilsigter, bør opstille strenge Straffebestemmelser og sætte et tilpas kraftigt Stempel paa de Personer, der gør sig skyldige i disse grove Tillidsbrud.

Det var nogle almindelige Bemærkninger om det straffbares Afgrænsning. Det andet Hovedkrav, der affødes af den moderne Udvikling, er Kravet om en bedre Tilrettelæggelse af Straffemidlerne med det for Øje at opnaa det Resultat, man tilsigter: Værn for Samfundet.

I denne Henseende er den gældende Straffelov, hvad der er blevet peget paa, noget uelastisk, dens Straffebestemmelser er ret skematiske, ofte afpassede — hvad der jo hænger sammen med hele Systemet, hele den Opfattelse, der laa til Grund for den — efter Forbrydelsens Størrelse, uden at der er taget tilstrækkeligt Hensyn eller ladet tilstrækkelig Plads aaben til, at man kan afpasse Straffen efter Forbryderens Person, Forbryderens Behov, om man vil. Paa dette Punkt har det nu foreliggende Straffelovforslag en betydelig større Elasticitet, og jeg tror, det er et stort Gode, som man ikke skal slaa af paa.

Jeg ser med Tilfredshed, at man gaar videre med de betingede Straffedomme, og jeg hilser med Glæde Bestemmelsen i Straffelovforslagets § 59, 2det Stykke, om de betingede Straffedomme, som foreskriver, at der skal foretages en virkelig indgaaende Undersøgelse af, hvad der er i Vejen med den paagældende Person, for at man ved Idømmelsen af den betingede Straffedom kan anordne et saadant Tilsyn med og en saadan Behandling af Personen, at man kan gøre sig Haab om, at han vil kunne retledes.

Jeg ser ogsaa med Tilfredshed paa Indførelsen af Ungdomsfængsel og af Sikringsmidlerne: Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring. Med Hensyn til Sikkerhedsforvaringen er der opadtil sat den Grænse, at den ikke maa vare over 20 Aar. Jeg tror, det er forkert at fastsætte denne Maksimumsgrænse. Hvis det virkelig drejer sig om Personer, der er saa farlige, at de har været holdt i Sikkerhedsforvaring i 20 Aar, vil det kunne forekomme, at den paagældende er af en

saadan Beskaffenhed, at man med nogenlunde Sikkerhed kan forudse, at han vil blive farlig for sine Medmennesker, naar man lukker ham ud. Og jeg kan ikke indse, at der er noget som helst formaalstjenligt i at skulle sætte en saadan Person paa fri Fod.

Det drejer sig altid om farlige Forbrydere og derfor ogsaa om Handlinger, der kan blive meget farlige for Borgerne, hvis man løslader en saadan Forbryder. Paa den anden Side er det klart, at det er et meget stort Indgreb i en Persons Livsgoder at blive holdt i Sikkerhedsforvaring ud over 20 Aar. Men naar han er saa farlig, som han altid vil være, naar det drejer sig om Personer, der overhovedet er kommet i den Situation, saa vejer for mig Hensynet til dem, hvis Retsgoder udsættes for Fare ved, at man løslader ham, mere til, end Hensynet til ham.

Jeg tror efter min Erfaring som praktisk Kriminalist gennem mange Aar ikke, at der er nogen som helst Grund til at frygte, at Adgangen til at beholde Personer i Sikkerhedsforvaring ud over 20 Aar skulde føre til Misbrug. Tendensen synes jeg snarere altid gaar i Retning af at prøve en Løsladelse lidt tidligere, end det viser sig, at Grundlaget for den kan bære.

Jeg anser det for heldigt, at man har bevaret Fængselsnævnet — om man kalder det Fængselsret eller Fængselsnævn, er for mig underordnet. Hvis jeg skulde kritisere noget, maatte det være, at jeg kunde ønske, at Institutionen indeholdt et medicinsk Element. Det vil dog oftest dreje sig om Personer af en ejendommelig, maaske abnorm, Psyke eller med andre Forstyrrelser i deres Karakter eller personlige Forhold. Jeg tror derfor, det vilde være overmaade nyttigt for Institutionen og for det Arbejde, den skal udføre, om der var knyttet en Læge til den.

Hvad i øvrigt Straffemidlerne angaar, skal jeg om Dødsstraffen blot sige, at de Argumenter, der fremføres for dens Afskaffelse, for mig er aldeles afgørende i Forhold til, hvad der kan fremføres for dens Bibeholdelse. Jeg ser derfor med største Tilfredshed, at Dødsstraffen er udgaaet af Lovforslaget, og at den udgaar af vor Straffelovgivning.

Om Tugthusstraffen er der altsaa noget divergerende Meninger. Jeg bestrider ikke, at man kan tænke sig Tilfælde, hvor en Tugthusstraf kunde føles som værende paa sin Plads, nemlig hvor der tiltrænges en Straf, der sætter Samfundets alvorligste Stempel paa et Forhold eller en Handling; men som Slutsten eller Topstykke